

The Crocs Controversy and Yom Kippur

Below is the major Gemara that discusses our topic. What are the different opinions in the Gemara about wearing non-leather shoes on Yom Kippur?

They further inquired: What is the law regarding going forth [on the Day of Atonement] in sandals of bamboo? Rabbi Isaac b. Nachmani stood on his feet and said: I saw myself Rabbi Joshua b. Levi going forth in sandals of bamboo on the Day of Atonement. I asked him: What about on a public fast day [for rain]? He answered: There is no difference. Rabbah b. Bar Hannah said: I saw R. Elazar of Ninveh who went forth in a sandals of bamboo on a public fast day [for rain]. I asked him: What about the Day of Atonement? He said to me: There is no difference. Rav Judah went forth in sandals of reeds. Abaye went forth in those made of palm branches. Rava went forth in those made of twisted reeds. Raba b. Bar Hannah would tie a piece of cloth around his leg and go out.

Rami b. Hama raised an objection: “An amputee may go forth [on Shabbat] with his artificial foot.” These are the words of R. Meir, while R. Yose forbids it. And it is stated concerning [this berayta] that both agree that he may not go forth with it on the Day of Atonement. Said Abaye: There it is when it [the wooden leg] has pads, and the prohibition is due to comfort. Said Rava to him: But if it is not an object [without the pads], would the pads make it an object? And furthermore, is any comfort not coming from shoes forbidden on the Day of Atonement? Did not Rabba b. Bar Hanah tie a cloth around his legs and thus go forth?!

Rather, said Rava: In truth, all agree that an artificial leg is considered a shoe, but in the case of the Sabbath they differ on the following point: One Master holds we decree lest it fall off and cause him to carry it four cubits in a public thoroughfare; whereas the other

1. יומא עה. עה:

ותו קא מבעיא להו מהו לצאת בסנדל של שעם ביום הכפורים עמד רבי יצחק בר נחמני על רגליו ואמר אני ראיתי את רבי יהושע בן לוי שיצא בסנדל של שעם ביום"כ ואמינא ליה בתענית צבור מאי דא"ל לא שנא אמר רבה בר בר חנה אני ראיתי את רבי אלעזר דמן נגוה שיצא בסנדל של שעם בתענית צבור ואמינא ליה ביום הכפורים מאי דא"ל לא שנא רב יהודה נפיק בדהיטני אב"י נפיק בדהוצי רבא נפיק (בדינלי⁶) רבה בר רב הונא⁶ כריך סודרא אכרעיה ונפיק מתיב רמי בר חמא⁶ הקיטע יוצא בקב שלו דברי רבי מאיר ור' יוסי⁷ אוסר ותני עלה⁷ ושויין שאסור לצאת בו ביום הכפורים⁶ אמר אב"י התם דאית ביה כתיתין ומשום תענוג אמר ליה רבא ואי לאו מנא הוא כתיתין משוי ליה מנא ועוד⁶ כל תענוג דלאו מנעל הוא ביוה"כ מי אסור והא רבה בר רב הונא הוה כריך סודרא אכרעיה ונפיק

אלא

אמר רבא לעולם דכ"ע מנעל הוא ובשבת בהא פלוגי מר סבר גזרינן דילמא משתמיט ואתי לאתויי ד' אמות ומר סבר לא גזרינן

Next we'll look at the Rif, the outstanding 11th century posek. Which opinion does he think is primary?

They inquired: What is the law regarding going forth on the Day of Atonement in sandals of bamboo? Rabbi Isaac b. Nachmani stood on his feet and said: I saw Rabbi Joshua b. Levi going forth in sandals of bamboo on the Day of Atonement. I asked him: What about on a public fast day [for rain]? He answered: There is no difference. Rabbah b. Bar Hannah said: I saw R. Eliezer who went forth in a sandals of bamboo on a public fast day [for rain]. I asked him: What about the Day of Atonement? He said to me: There is no difference. Rav Judah went forth in sandals of reeds. Abaye went forth in those made of palm branches. Rava went forth in those made of twisted reeds. Raba b. Bar Hannah would tie a piece of cloth around his leg and go out.

2. רי"ף, יומא ב. ב:
איבעיא להו מהו לצאת בסנדל של שעם ביוה"כ
עמד רבי יצחק בר נחמני על רגליו ואמר אני ראיתי
את רבי יהושע בן לוי שיצא בסנדל של שעם
ביוה"כ אמינא ליה בתענית צבור מאי אמר לי לא
שנא אמר רבה בר בר חנה אני ראיתי את ר"א
שיצא בסנדל של שעם בתענית צבור אמינא ליה
ביוה"כ מאי אמר לי לא שנא רב יהודה נפיק
בדהיטני אב"י נפיק בדהוצי רבא נפיק בדיבלי רבה
בר רב הונא הוה כריך סודרא אכרעיה ונפיק.

Now we'll turn to the Rambam's discussion of this halacha in his halakhic magnum opus Mishneh Torah. Which line do you think is most important and why?

It is forbidden to wear a shoe or sandal even on one foot. It is, however, permissible to wear a sandal made of reeds, rushes, or the like. And one may wind cloth over his feet or the like, for his feet remain sensitive to the hardness of the ground and he feels as if he is barefoot. Although children are allowed to eat, drink, wash, and anoint themselves, they should be prevented [from wearing] shoes and sandals.

3. רמב"ם, הל' שביחת עשור ג:ז
הלכה ז אסור לנעול מנעל וסנדל אפילו ברגלו אחת.
ומותר לצאת בסנדל של שעם ושל גמי
וכיוצא בהן. וכורך אדם בגד על רגליו ויוצא בו שהרי
קושי הארץ מגיע לרגליו ומרגיש שהוא יחף.
התינוקות אע"פ שהן מותרין באכילה ובשתיה
ורחיצה וסיכה מונעין אותן ממנעל וסנדל:

Here is the halakha as codified by Rav Yosef Karo in Shulchan Aruch. What is his opinion on what shoes one may wear?

It is forbidden to wear shoes or a sandal made of leather, even the crutch of an amputee and the like. Even one made of wood and layered with leather is prohibited. However, one made of rushes or straw, or of cloth or other materials - it is permissible even to walk out with them into a public thoroughfare.

4. שלחן ערוך, אורח חיים תרי"ב:
ב ג כ * אסור לנעול (ג) סנדל או מנעל של עור אפי
קב הקישע וכיוצא בו * אפי של עץ ומחופה עור
אסור (א) אבל של נמי או של קש או של בנד או של
שאר מינים מותר אפילו (ו) לצוא בהם לרשו הרבים

*How does the Mishnah Berurah rule?
What is interesting about his opinion?*

But one made of rushes etc. For anything not made of leather is not called a shoe but clothing. And there are some latter-day authorities who are strict with regard to wood even if it is not covered with leather. And similarly there are those who are strict not to walk out in a sandal made of fabric, which is made like our sandals and protects the foot, and one cannot feel that he is barefoot, and it does not qualify as afflicting oneself. According to this, one should be similarly strict in regard to papyrus. Behold, even though one should not protest against those who rule leniently since the Shulchan Aruch and the majority of latter-day authorities are lenient in this matter, nevertheless for one who is capable, it is good to be strict in this matter and walk with cloth footwear as is common. However, if one needs to walk outside, it is best to avoid wearing leather sandals which involve a prohibition according to the strict letter of the law, as opposed to these which involve only stringency.

5. משנה ברורה תרי"ד:

(ה) אבל של גמי
וכו'. דכל שאינו של עור אינו נקרא מנעל אלא מלבוש.
(ז) ויש מאחרונים שמחמירין בשל עץ אפילו אינו מחופה
עור, (ח) וכן יש מחמירין שלא לצאת במנעל העשוי מלכדים
(שקורין וואלי"ק¹), ועשוי כמנעל שלנו והוא מגין על הרגל,
ואינו מרגיש כלל שהוא יחף, ולא בכלל עינוי הוא, (ו) ולפי
זה הוא הדין (קאלאשי"ן²) של גומא יש להחמיר. והנה, אף
שאינן למחות ביד המקילין אחרי שהשולחן-ערוך ורוב
אחרונים מקילין בזה, מכל מקום מי שאפשר לו, נכון להחמיר
בזה ולילך באנפילאות של בגד כנהוג; (י) אכן אם צריך
לצאת החוצה, נכון יותר שילבש אלו הלכדים או הקאלאשי"ן
ולא מנעלים של עור שיש בהם איסור מדינא, מה שאין כן אלו
שהם רק משום חומרא:

Finally, see the following section from the classic work of Jewish thought, mesillat Yesharim. How might the מְסִילַת יְשָרִים's words impact our perspective on the crocs controversy?

The general matter in regard to sanctity is that a person should cling so closely to his God that in no action should he separate or move away from the Blessed One be He. To the point that the items he uses for physical purposes should be more elevated by his usage of them than the person descends from his cleaving to God in order to engage with the physical world. Indeed, one's intellect and mind should be set upon His greatness, elevation and sanctity, that he finds himself clinging to the celestial angels while still in this world.

6. מסילת ישרים ס' כו
כללו של דבר ענין הקדושה הוא שיהיה האדם דבק כל כך באלהיו .
עד שכשום מעשה אשר יעשה לא יפרד ולא יזוז ממנו יתברך . עד
שיותר יתעלו הדברים הנשמיים אשר ישמשו לאחד מתשמישיו במה
שהוא משתמש בהם . ממה שיורד הוא מדביקותו ומעלתו בהשתמשו
מדברים נשמיים . ואמנם זה כהיות שכלו ודעתו קבועים תמיד בגדולתו
יתברך . ורוממותו וקדושתו . עד שימצא כאילו הוא מתחבר למלאכים
העליונים טמש עורוהו בעוה"ז .